

איזו חזירות

הנס וילהלם

רוב הזמן היה חזי לבד.
הוא ברצון היה מתיידד עם אחרים
אך נמנע להזמין מישהו לביתו.
ומדוע?

האמת היא שהיה נבוך. משפחתו הייתה
עצלנית מאוד ומלוכלכת. הם לא ניקו אף פעם
את ביתם, לא טאטאו רצפות, לא שטפו כלים
ולא סידרו מיטות שלהם. התרחצו רק פעם
בשנה, וגם זה רק אם לא הייתה ברירה.

הבית היה כה מלוכלך שאפילו מסוכן היה להתהלך בו. חזי תמיד החליק על צעצועים שלא שמו אותם במקום. במשפחה תמיד מישהו היה חולה או פצוע. ההורים של חזי לא דאגו במיוחד. רוב הזמן הם ישנו.

כל בוקר חזי קם מוקדם והלך לבית הספר.
האחים שלו עדיין ישנו. הם תמיד איחרו לקום
ואז, ברגע האחרון התעוררו ורצו אחרי חזי
לבית הספר, בלי להתרחץ ואפילו בלי ארוחת
בוקר.

המורה בבית הספר
אמר תמיד לאחים
של חזי לשבת
בנפרד. הם היו
פשוט מלוכלכים
והסריחו מדי, אפילו
כחזירים.

חזי תמיד רצה
שאחיו ישתנו קצת,
אך להם לא היה
איכפת כנראה.

יום אחד התלמידים בבית הספר היו צריכים
לצייר. הם יכלו לצייר מה שרק רצו. חזי החליט
לצייר קשת בענן. הוא עבד קשה מאוד על
הציור הזה.

כשגמר, קשת בענן של
חזי הייתה הציור היפה
ביותר בכל הכיתה.
המורה הראה אותו
לכולם ואז הצמיד אליו
פרס ראשון – סרט
יפה.

חזי לא היה רגיל
שישימו עליו לב. הוא
התבייש קצת. "זה לא
כל כך טוב" ניסה
להצטדק, אבל בלבו
היה שמח שזכה
בכבוד כזה.

"ראו זאת. יש לנו אומן אמיתי במשפחה" קרא
אבא בגאווה.

"זו קשת בענן היפה ביותר שראיתי אי-פעם"
הוסיפה אמא של חזי.

סבא נד בראשו ואמר שהציור הוא מעשה של
אומן.

"תלה את זה כאן, על הקיר" אמר אבא.
"אא... אינני יודע.. " ניסה חזי לומר, אבל אבא
אמר בתוקף "אל תתבייש, בני. כולם צריכים
לראות את הציור."

"מעניין מה יגידו ההורים"
הוא חשב כשהלך עם
הציור הביתה. להפתעתו
בבית התרשמו מאוד.

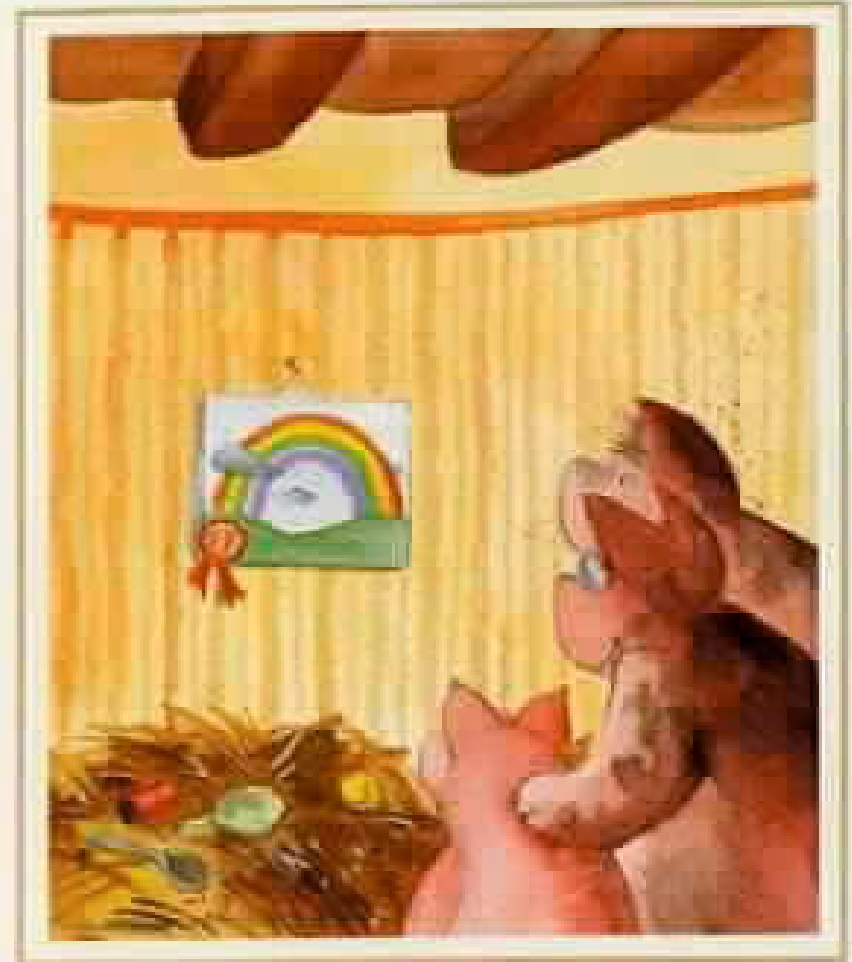
אבא של חזי התחיל לשפשף את הקיר המלוכלך
במים עם סבון. "ראו" הוא קרא "יש כאן טפטים
מתחת."
"ואיזו דוגמה יפה" אמרה אמא.

כשהתמונה הייתה כבר על הקיר חזי הביט
עליה. "אינכם חושבים" אמר בשקט "שיהיה
נחמד יותר אם הקיר יהיה קצת יותר נקי?"
"יתכן, בני" אמר אבא "אולי אתה צודק.
ננסה לרחוץ את הקיר."

"תנו לי" הפסיק אותם סבא "התכוונתי כבר
חמישים שנה להחליף את הקש בחדש, ולא
מצאתי זמן לכך.
עכשיו יש לי סיבה טובה להתחיל."
והוא הוציא את הקש הישן ושם קש נקי
בכל מקום.

אחרי העבודה אמר חזי לאבא "תודה שניקית
את הקיר. התמונה נראית באמת יותר טוב
עכשיו."
"טוב, לציור יפה כזה מגיע מקום יפה. אבל
עכשיו כשהקיר כבר נקי, לא יפה שהרצפה
מלוכלכת. אולי נעשה משהו בעניין הקש הישן
הזה."

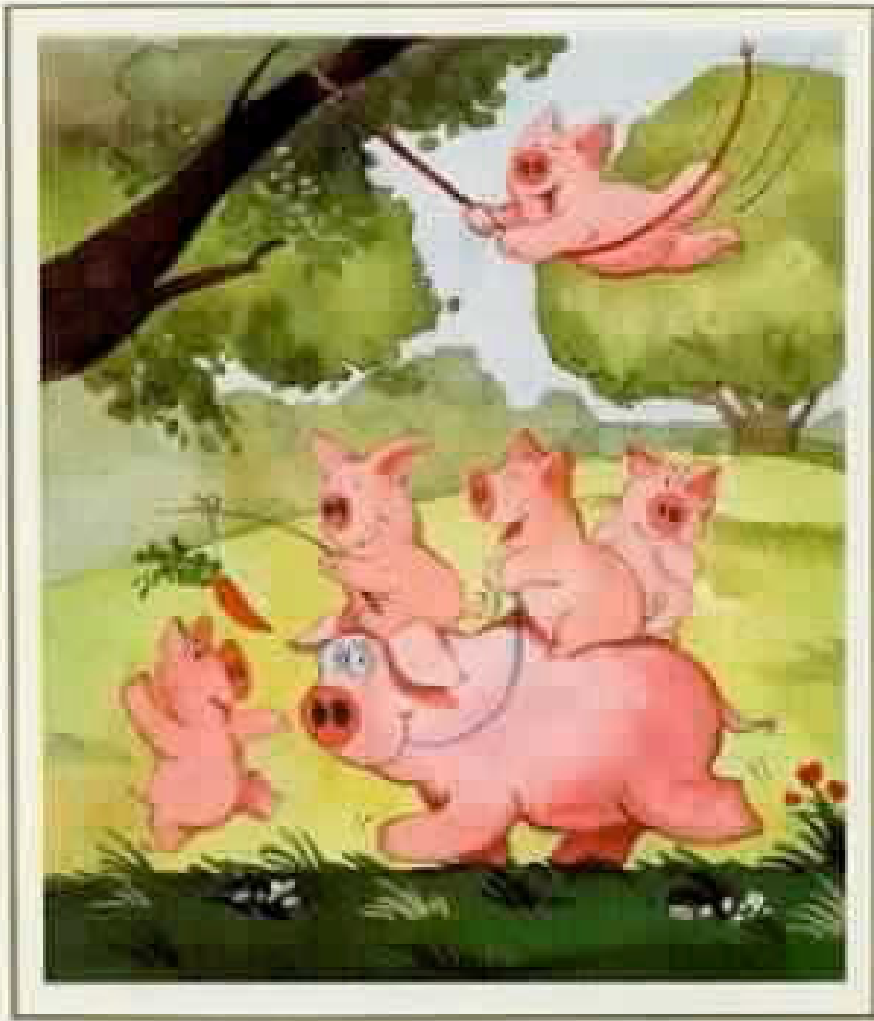
כל המשפחה הסכימה שהתמונה של
חזי נראית יפה יותר בסביבה נקיה.
"אבל הוילונות" אמרה אמא של חזי "שכחנו
עליהם. אסור להשאיר אותם כך. אני צריכה
לכבס אותם." והיא הורידה אותם ולקחה
החוצה לשוקת.

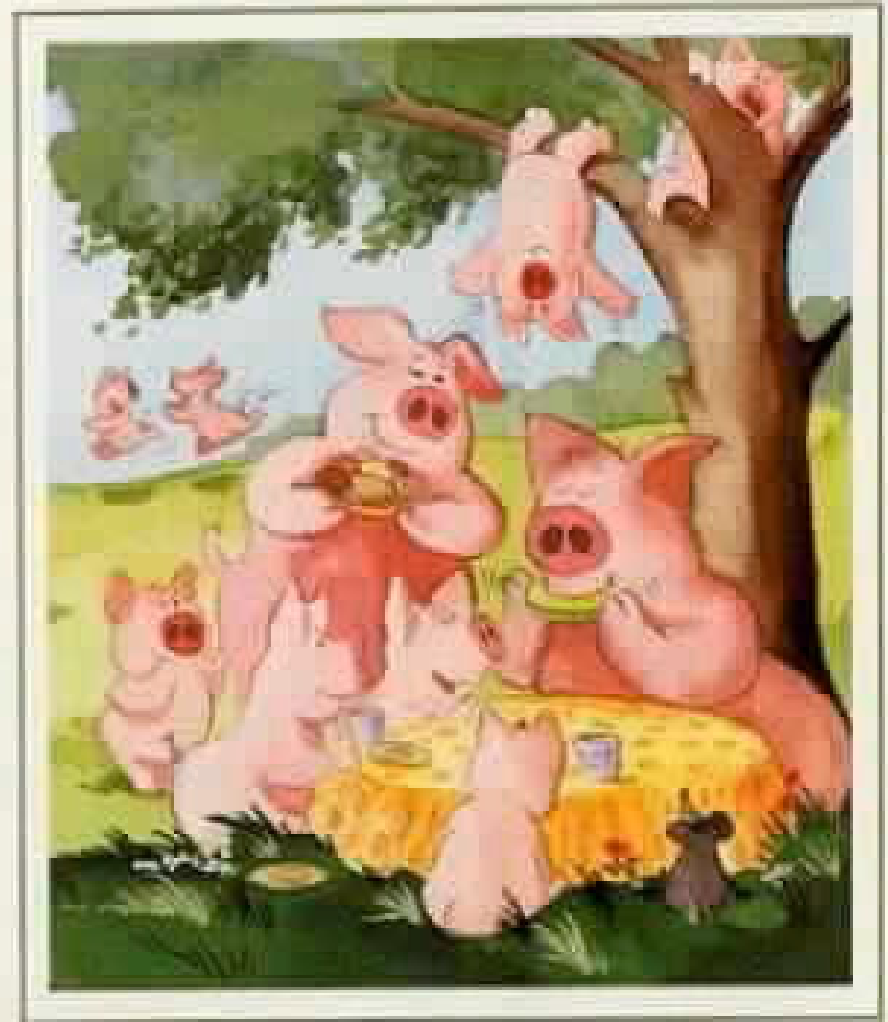

כביסת הוילונות דרשה הרבה סבון ומים. קצף
סבון יפה יצא מהשוקת ובועות סבון נשפכו
החוצה. זה מצא חן בעיני המשפחה והם פתאום
קפצו פנימה לאמבט קצף.
כל אחר-הצהריים הם בילו בשוקת ושיחקו שם,
נחרו וצחקו.

גם סבא הצטרף לכמה משחקים. חברים של חזי שיבחו את משפחתו והוא הסכים אתם.

כעת חזי הרגיש טוב יותר. הוא אפילו הזמין הביתה כמה מחבריו לכיתה. אמא שלו הגישה להם עוגיות ואבא מצא מפוחית ישנה וניגן שירים יפים.

מאז החיים של חזי ומשפחתו היו נעימים יותר. בעידוד הורים חזי לקח שיעורי ציור וכשרונו התפתח. אמא, אבא, סבא, ואפילו האחים שלו שמרו על ניקיון של הבית – ושל עצמם – נקיים ומסודרים.

ורק מדי פעם הלכו לטבול בבואץ,
וגם חזי אתם.